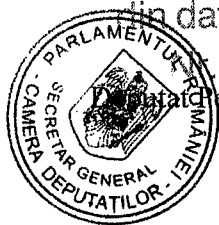

APROBAT
în ședința Biroului permanent al
Camerei Deputaților
în data de 18.02.2014

15a/288/11.02.2014
(NR.REF.M.5/2014)

Deputatul Petre Roman, PNL

Parlamentul României
Camera Deputaților

B.P. Nr. 159

din 17.02.2014

Participare la seminarul parlamentar internațional a OECD

În zilele de 5-6 februarie la Paris am participat la seminarul parlamentar OECD din partea Adunării Parlamentare NATO. În cadrul celor 6 sesiuni am intervenit în 5 dintre ele după cum urmează:

1. Sesiunea privind situația financiară și economică globală.

Ne confruntăm cu unele contradicții fundamentale în relația dintre creșterea economică și piețele financiare. Liderul incontestabil al lumii reale se află în nucleul piețelor financiare; cine dorește să fie conectat puternic în lumea reală trebuie să dezvolte piețele financiare domestice pentru a fi recunoscut de lider. Aceasta inevitabil diminuează capacitatea națională de a dezvolta industrii domestice sau alte activități economice ce nu sunt finanțabile prin atragerea de investiții străine și ca urmare nu se poate atinge o capacitate suficientă pentru rezolvarea problemelor sociale.

Ne dorim și ne așteptăm ca piețele emergente să crească pentru ca piețele dezvoltate să poată beneficia de o creștere a bunurilor exportate către aceste piețe emergente. Însă, pe de altă parte, toți specialiștii insistă asupra efectelor negative ale unei creșteri bazată pe importuri.

Întrebarea este dacă mai multă consolidare fiscală asociată cum s-a văzut cu stopare a creșterii economice nu este o sursă de eroare în economiile deschise. În fond băncile confruntate cu portofolii minate de active toxice sau neperformante au ales în mod evident să înghețe creditarea în economia reală. În opinia mea, elementul cheie este încrederea pe care încă nu știm să o cuantificăm în procesul economic. Să nu uităm că estimări greșite, adică bazate pe modele economice făcute să sprijine creditări masive nesustenabile, au condus la încredere falimentare.

2. Sesiunea privind sisteme de taxare a emisiilor de CO2

Subliniez cu satisfacție faptul că chiar OECD a început să atenționeze creșterea accentuată a costurilor poluării cu carbon. Fenomene meteorologice extreme întrerup lanțul aprovizionărilor cu materii prime sau alimente în lume. Este vorba fie de inundații care obligă la închiderea unor industrii sau secete care reduc dramatic recoltele. Evident nu e ușor să convingi țările care se bazează pe producerea de energie din cărbune să reducă această utilizare mult mai ieftină pe plan național. Paul Krugman, premiul Nobel pentru economie, sublinia anul trecut că cea mai bună modalitate de a reduce emisiile de CO2 este a pune un preț pe cărbunele trimis în atmosferă. Ar trebui consumatorii să încerce să utilizeze mai puțină energie? Ar trebui să-și îndrepte consumul către produse care utilizează mai puțină energie pentru a fi realizate? Ar trebui să producem energie din surse cu emisii scăzute (de exemplu gaz natural) sau surse cu emisii zero (vânt, solar, hidro)? Ar trebui să eliminăm CO2 după arderea cărbunelui, prin captură și sechestrare în centralele de producerea energiei? Răspunsul este: toate acestea.

În raportul comun al Clubului de la Madrid și Fundației ONU privind Acordul pentru schimbarea climatică la a cărei elaborare am participat subliniam “orice acord cu privire la schimbarea climatică globală trebuie să fie atotcuprinzător. Trebuie să includă toate țările, toate sectoarele, toate sursele și puțurile, ca și reducerea și adaptarea. Un nou acord, prin urmare, va fi de succes numai dacă este perceput ca echitabil de către toate țările participante.”

Întrebarea este dacă o combinație între reducerea cât de drastic posibilă a arderii cărbunelui pentru a genera electricitate și creșterea eficienței energetice pot fi asociate unor tarife pe cantitatea de carbon inclusă în bunurile comerțului global.

3. Sesiunea privind situația energetică globală

La recentul Forum Economic de la Davos s-a dezbătut noua hartă a energiei globale apărută după marea răsturnare din SUA produsă de exploatarea masivă a gazelor de șist (SUA au devenit auto-suficiente în asigurarea energiei) și decizia Japoniei (imediată) și a Germaniei de a stopa producția de energie nucleară după dezastrul de la Fukushima. Uniunea Europeană se confruntă cu o situație critică pentru dezvoltarea sa economică,

adică revenirea la o creștere economică de 3-4% capabilă să susțină locurile de muncă pentru tineri și sisteme de pensii și de sănătate sustenabile.

S-a vorbit de “losers ” adică pierzătorii timpului global actual și “winners”, câștigătorii. Pentru moment UE se află în categoria pierzătorilor, cel puțin din motivul că prețul gazului natural (importat în UE) e de 5 ori mai mare decât în SUA, iar prețul energiei electrice de aproape 3 ori mai mare. În țări cu o ridicată competitivitate bazată pe educație, inovație, creativitate și potențial științific, efectul impactului prețurilor energiei asupra performanței economice este mult mai redus în comparație cu țările în care sectoarele energo-intensive (cu consum mare de energie pe unitatea de produs) au o pondere mare în economia națională. Este de reținut tabloul costurilor cu energia în câteva industrii de bază: 50-85% în petrochimie, 30-80% în îngrășăminte chimice, 20-55% în industria aluminiului, 15-50% în industria cimentului, 10-40% în siderurgie.

Aceste mari unități industriale au o marjă redusă de profit datorită costurilor cu energia și proprietarilor, nu doar în România ci oriunde în lume, sunt tentați să migreze acolo unde costurile cu energia sunt mai mici. În același timp aceste industrii asigură un mare număr de locuri de muncă a cărui importanță este evidentă.

Vă propun să examinăm două soluții ce ar putea fi benefice în acest context. Pentru toate zonele în care accesul la electricitate nu există deloc sau într-o prea mică măsură dezvoltarea tehnologiilor pentru producerea locală – ferme solare și eoliene – nu implică costurile de rețea și de mentenanță asociate producerii în mari centrale. În al doilea rând, tehnologii noi sau îmbunătățite atât în producerea cât și în consumul de energie ar putea reduce dominația combustibililor fosili? Avem un exemplu spectaculos și pozitiv în China unde se estimează o creștere masivă a generării de electricitate din surse regenerabile. Problema dificilă se situează în continuare în producerea energiei din cărbune, care nu se preconizează să scadă atât datorită nevoilor crescânde de energie ale Chinei cât și ale Indiei. În ce privește Uniunea Europeană, în opinia mea este tot mai presantă nevoia de a pune în valoare gazele de șist îndeosebi în Polonia și România, creșterea producției de electricitate din surse nucleare așa cum preconizează nu doar România ci și Marea Britanie și punerea în valoare a uriașelor resurse de hidrați de metan din nămolurile aflate în zăcămintele din bazinul Mării Negre.

4. Sesiunea privind evaziunea fiscală și evitarea legală a taxelor.

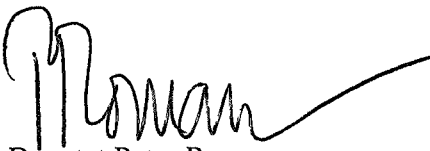
Consider că este în continuare de actualitate să dezbatem asupra principiilor de fiscalitate, nu doar asupra metodelor de combatere a evaziunii sau de amendare a neplății legale a taxelor. Corectitudinea, calitatea echitabilă a impozitelor și taxelor sunt importante pentru ambele părți ale baricadei, pentru cei angajați în activități profitabile și pentru cei care trăiesc dintr-un venit fix. Așa bunăoară, ***principiul individualist***. El pleacă de la ideea că fiscalitatea este subordonată într-o societate democratică omului și nu statului. Omul este preocuparea esențială a societății. Prin urmare, fiscalitatea nu trebuie să modifice alegerile pe care le-ar face indivizii (ca cetățeni) urmărind satisfacerea intereselor și nevoile lor. Toate aceste interese, în concepția liberală a societății civile, sunt legitime. Altfel spus, fiscalitatea nu are voie să se substituie cetățenilor și să creeze o altă scară de valori pentru pretinse nevoi clamate de birocrați și oameni politici. **Impozitul nu trebuie să caute egalitatea condițiilor ci egalitatea șanselor la capacități potențiale egale.** Inegalitatea care provine din importanța și calitatea serviciilor oferite și realizate pe piață este normală. O persoană care are o idee, își asumă un risc și creează un produs sau un serviciu care are succes pe piață nu mai este, în mod evident, pe un plan de egalitate cu cei care nu-și asumă un asemenea drum. Această condiție de inegalitate e firească. Fiscalitatea trebuie să favorizeze accesul la proprietate și putere economică a celor mai capabili care sunt în drept să beneficieze de o impozitare nediscriminatorie. Apoi, ***principiul nediscriminării***. Acest principiu înseamnă că impozitul se stabilește prin reguli ce se aplică tuturor la fel. **Un impozit pe venitul contribuabilului mai ridicat cu cât serviciul realizat de acesta e mai mare e contrar nediscriminării.** E chiar o discriminare. Aceasta era voința egalizatoare și de plafonare a statului comunist. Și încă mai funcționează și astăzi.

Care este șansa ca să încercăm cel puțin să armonizăm nu politicile fiscale concrete, care desigur sunt o prerogativă a guvernelor naționale ci principiile de fiscalitate pentru a fi corecte și echitabile?

5. Sesiunea privind soluții pentru reducerea impactului demenței (senilității)

Desigur numărul din ce în ce mai mare al persoanelor afectate de demență (Alzheimer și alte forme de degenerescență mentală) reprezintă o problemă globală cu atât mai mult cu

cât în prezent nu există un tratament eficient. Cu toate acestea studii statistice recente publicate de prestigioasa revistă “The Lancet” arată o tendință de apariție a bolii din ce în ce mai târziu în viață. Există un vast spațiu în domeniul prevenției. “The Lancet” afirmă “acestea sunt fără echivoc vești bune”. Cauzele acestor vești bune ar fi: sănătatea cardiovasculară îmbunătățită, după cum spun britanicii “ce e bun pentru inimă e bun pentru creier”, exercițiul fizic constant, dietă atentă și nu în ultimul rând o realizare superioară în plan educațional. Se contruiește astfel “resursa cognitivă ” pentru viață socială împlinită. Creierul este menținut în bună funcționare chiar dacă apare o ușoară deteriorare datorită vârstei. Accentual meu cade asupra necesității unei campanii ample pentru ai face pe oameni conștienți încă de la vârsta de peste 40 de ani despre șansele îmbunătățite de a nu cade deloc sau prea devreme în deteriorarea creierului lor.

Deputat Petre Roman